

børn. I aktiveringsaftalen fra 1992 var der faktisk et forsøg på at realisere denne tankegang, men det burde udvikles langt mere. Jeg har forstået, at der i regeringen er en vis forståelse for denne idé, men jeg vil altså godt høre lidt mere konkret om, hvad man har tænkt sig.

Vi er helt uforstående over for, at regeringen tilsyneladende lægger op til at likvidere sabbatorloven. Den såkaldte skraldemandsmodel kunne realiseres under sabbatorloven. Det var ikke den bedste måde at gøre det på, men det var dog en begyndelse. Hvis regeringen lægger op til, at skraldemandsmodellen generelt skal fjernes, må den se i øjnene, at der bliver utilfredshed. Mange mennesker finder faktisk, at der her er tale om en ganske, ganske fornuftig ordning. Mange mennesker er glade for den – både de, der er på arbejdsmarkedet, og de, der er arbejdsløse, og for staten er ordningen neutral. Jamen min sjæl, hvad vil du mer? Jeg kan oplyse, at SF i dag har fremsat et forslag, der skal sikre, at skraldemandsordningen reelt og permanent sættes i gang.

Vi vil ikke acceptere en social udvikling, som bliver stadig skævere. Mange velstillede har fået det bedre det sidste års tid, men nu er det på tide, at vi her i Folketinget begynder at interessere os for de dårligt stillede, for mennesker, der er på efterløn, på sygedagpenge, på førtidspension osv.

SF har i dag fremsat forslag, der vil fjerne varighedsbegrænsningen for sygedagpenge. Vi stiller forslag om, at efterlønsatsen sættes op. Vi foreslår en forbedring af førtidspensionen for mennesker over 60 år.

Regeringen har visse overvejelser omkring børnepasningsgarantien, men igen er det uklart, hvad den vil. Hvor hårdt vil den presse kommunerne? Vil den sikre reelle økonomiske muligheder for, at kommunerne kan gennemføre børnepasningsgarantien?

På trods af orlovsordningerne er der fortsat et akut børnepasningsproblem. Det er derfor nødvendigt, at der gøres en ekstraordinær indsats for at uddanne det nødvendige antal pædagoger. Det centrale i en konsekvent rød-grøn politik er at sammenkoble det sociale og det grønne. Det er at slås for, at de dårligst stillede får det bedre. Det er at give kampen imod arbejdsløsheden den allerhøjeste prioritet, og kun fantasien sætter grænser for de midler, der skal bruges. Det er at satse på grøn omstilling, så økologisk landbrug fremmes, så erhvervslivet gennem grønne afgifter tvinges til at bruge mindre ener-

gi, så der satses på byøkologi og en grøn indkøbspolitik i den offentlige sektor og de offentlige investeringer målrettes imod områder, der sikrer et bedre miljø.

Grøn politik er også et internationalt anliggende. Det skal tages op i FN og i andre internationale fora, og det skal have en langt mere fremtrædende plads i EF-samarbejdet.

Mange hævder, at det er umuligt at presse en bedre grøn politik igennem i EF. Det er svært, javist, og det er også skuffende, at det ikke lykkedes at komme igennem med en CO₂-afgift. Men er der andre muligheder end at fortsætte presset, også i forhold til EF? Det mener vi ikke.

For SF er EF en kampplads ligesom andre kamppladser, hvor der foregår en kamp mellem forskellige politiske holdninger, mellem højre og venstre, mellem betonfløj og grønne kræfter.

Ved regeringskonferencen i 1996 bliver det et hovedslagsmål, hvor stor vægt der skal lægges på miljøet: fjernelse af enhver usikkerhed omkring miljøgarantien, bedre miljøbestemmelser på landbrugsområdet og gennemførelse af et princip om, at hensynet til miljø og arbejdsmiljø kan gå foran hensynet til det indre marked. Her er der en konkret dagsorden, som skal tages op i stedet for det babelstårn, der ligger i unionsbyggeriet. Åbningen i forhold til Østeuropa skal tages op, og det samme gælder en udvidelse af demokratiet med reel åbenhed og nærhed. Vi vil arbejde for, at disse væsentlige dagsordener tages op i 1996.

Derimod er der intet som helst behov for at revidere Edinburgh-Afgørelsen. Som bekendt er der tale om en folkeretligt bindende aftale, som kun kan opsiges af Danmark. Det skal vi ikke. Det var en klar forudsætning for folkeafstemningen i 1993, at Edinburgh-Afgørelsen skal vare ud over 1996, og det vil være udtryk for vælgerbedrag, hvis et flertal i Folketinget forsøger at ophæve de danske undtagelser.

Statsministeren er optaget af at skabe et bredt EF-forlig op til regeringskonferencen. Jeg tvivler på, som det også er fremgået af debatten tidligere i dag, at det kan lade sig gøre. Meldingerne fra De Konservative og Venstre tyder ikke på, at der kan laves noget sammen med SF på den ene side og De Konservative og Venstre på den anden side. Og for os er det en ufravigelig betingelse, at de danske undtagelser fastholdes. I modsat fald vil SF gå ud i en nejkampagne ved den folkeafstemning, som kommer.

Statsministerens åbningstale er blevet karakteriseret som svag med hensyn til udenrigspoli-